

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 95.

Sjerde Sessions tredie Samling.

27de Møde.

Mandagen den 18de Juli.

(Forts.)

Casse (forts.): Den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (J. A. Hansen) har endvidere sagt: Vi have villet trække en Paralel med Hensyn til den private Mand, og ingen privat Mand vilde saa skjodesløst have henkastet sine Penge til sin Tjener. Jeg skal ikke indlade mig paa, hvorvidt en privat Mand maatte finde sig opfordret til at bringe et Offer til Fordeel for den Tjener, der i mange Aar har arbejdet for ham; men jeg skal betragte det private Forhold, som den ærede Rigsdagsmand har bragt paa Bane, fra en noget anden Side. Jeg betragter det saaledes, — og jeg holder mig overbevist om, at Thinget i det Hele vil vedkende sig det som det Rette, — at, naar en Mand i levende Live har eftergivet en Anden Størstedelen af sin Gjæld, og denne Sidstes Enke kom og oplyste ham om, at hun ved at betale Restbeløbet vilde komme i en trykkende Forlegenhed, og derfor henvendte sig til ham med Bøn om at maatte blive eftergivet et forholdsvis ringe Beløb, saa vilde neppe Nogen afvise en saadan Bøn med den Bemærkning, at man jo havde været god nok ved hendes afdøde Mand ved den Eftergivelse, som han havde faaet, men hvis Frugter ikke længer eksisterede.

Den ærede Rigsdagsmand fra Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) er gaaet ind paa en Betragtning, som knytter sig til den Betænkning, der er afgiven af Landstingets Udvalg, men en Deel deraf er virkelig af den Natur, at jeg med den bedste Villie ikke kan indlade mig derpaa. Jeg veed ikke, med hvilken Berettigelse han har yttret, at Landstingets Medlemmer skulde være, som han udtrykte sig,

Mennekker af en anden Art end Folkethingets Medlemmer. Det forekommer mig, at det er en Ytring, der er henkastet uden Betydning, og som, om den har nogen Betydning, da kun har en vildeledende.

Den samme ærede Rigsdagsmand lagde stor Vægt paa, at der er en Deel af Raisonnementet i Landstingets Betænkning, som ikke tiltalte ham, og som efter hans Mening heller ikke vilde tiltale Afskillige her i Thinget. Heller ikke herpaa skal jeg videre indlade mig, men kun henstille til Thingets ærede Medlemmer, om de virkelig ville finde det i sin Orden, at man, fordi der i en af Landstinget afgiven Betænkning muligens havde indsnæget sig mindre heldige Udtryk og Raisonnements, derfor skulde forkaste det Resultat, hvortil Landstinget var kommet. Er da Folkethinget saaledes stillet, at det skulde lade sig bevæge til af en saadan Grund at forkaste noget i Landstinget Vedtaget, som i og for sig maa erkendes for rigtigt? Der er fra de samme ærede Rigsdagsmands Side blevet sagt, at der er ingen Grund til at forandre den tidligere tagne Beslutning; men det forekommer mig dog i Sandhed besynderligt, at man, naar en Sag først er bleven sendt herfra til Landstinget, og har været Gjenstand for en udsørlig Overveelse igennem et Udvalg, idet der er givet Leilighed til at skaffe sig Oplysninger, som man ikke var forberedt paa at tilvejebringe ved Sagens foregaaende Behandling, at Folkethinget saa ikke deri skulde kunne finde nogen Grund til at afvige fra den Maade, hvorpaa det tidligere har stemt. Jeg har sagt, at det er Billighedshensyn, der her skal komme i Betragtning, og jeg holder mig ogsaa overbevist om, at der hos Fleerheden af Folkethingets ærede Medlemmer ved denne Leilighed vil gjøre sig en Billighedsfølelse gjældende, som ikke kan Andet